

Књига пророка Данила — Осамдесет седам

Откривање приче о десет девојака: дубоко путовање кроз адвентистичку историју

Jeff Pippenger
2024-02-20

Прича о десет девојака илуструје искуство адвентистичког народа.

„Прича о десет девојака из Матеја 25 такође приказује искуство адвентистичког народа.“
Велика борба, 393.

Mileritski adventisti ispunili su ovu priču do samoga slova.

„Често ми се указује на причу о десет девојака, од којих је пет било мудрих, а пет лудих. Ова прича се испунила и испуниће се до најмањег слова, јер има посебну примену на ово време и, као и вест трећег анђела, испунила се и наставиће да буде садашња истина до свршетка времена.“ Review and Herald, 19. август 1890.

Историја покрета првог анђела представља покрет трећег анђела, а коначни нагласак приче јесте на томе да ли девојке имају уље, које је порука позног дажда.

„Постоји свет који лежи у злоћи, у обмани и заблуди, у самој сенци смрти, — успаван, успаван. Ко осећа душевне муке да би их пробудио? Који глас може допрети до њих? Мој ум је пренесен у будућност, када ће бити дат знак: ‘Ево Женик иде; изиђите Му у сусрет.’ Али неки ће одлагати да прибаве уље за допуњавање својих светилки, и сувише касно ће увидети да карактер, који је представљен уљем, није преносив. То уље је Христова праведност. Оно представља карактер, а карактер није преносив. Ниједан човек не може га обезбедити за другог. Свако мора за себе стећи карактер очишћен од сваке мрље греха.“ Bible Echo, 4. мај 1896.

„Уље“ у причи представља „карактер“, а такође и „Христову праведност“. Посвећен карактер настаје једино код оних који се хране Божјом Речју.

Освети их истином својом: ријеч је твоја истина. Јован 17:17.

„Уље“ су такође и поруке Божјег Духа.

„Бог се обешчашћује када не примамо поруке које нам Он шаље. Тако одбијамо златно уље које би Он излио у наше душе да се пренесе онима који су у тами.“ Review and Herald, July 20, 1897.

„Уље“ су поруке Божје Речи које преносе посвећујуће присуство Христове праведности. У причи о десет девојака, која је уједно и пророчанство из друге главе Авакумове, порука Поноћног поклича, која је порука Христове праведности, представљена је поруком Џонса и Вагонера у побуни из 1888. године.

„Господ је у Својој великој милости послао Своме народу најдрагоценију поруку преко старешина Вагонера и Џоунса. Ова порука требало је да истакнутије изнесе пред свет узвишеног Спаситеља, жртву за грехе целог света. Она је представљала оправдање кроз веру у Јемца; позивала је народ да прими Христову праведност, која се показује у послушности свим Божјим заповестима. Многи су изгубили Исуса из вида. Њихове очи требало је упутити на Његову божанску личност, Његове заслуге и Његову непроменљиву љубав према људском роду. Сва власт дата је у Његове руке, да би могао да дели богате дарове људима, дарујући беспомоћном људском оруђу непроцењиви дар Своје сопствене праведности. То је порука коју је Бог заповедио да се објави свету. То је порука трећег анђела, која треба да се проповеда силним гласом, праћена изливањем Његовог Духа у великој мери.” Testimonies to Ministers, 91.

Порука је порука познога дажда.

„Pozni dažd treba da se izlije na Božji narod. Moćni anđeo treba da siđe s neba, i sva zemlja treba da bude obasjana njegovom slavom.“ Review and Herald, 21. april 1891.

Када је моћни анђеол сишао 11. септембра 2001. године, позна киша је почела да ромиња, и историја милерита, како је представљена у параболи о десет девојака и у другој глави Авакума, почела је да се понавља. Тада је Божји народ последњих дана појео књижицу која је била у анђеловој руци, и тиме био поведен натраг на старе стазе Јеремијине, те је тако постао стражар који је требало да затруби трубом опомене. Опомена трубом била је лаодикијска порука коју Исаија представља као силан поклич.

Вичи из свег грла, не устежи се, подигни глас свој као трубу, и објави народу мом преступ њихов, и дому Јаковљевог грехе њихове. Исаија 58:1.

Реформни покрет првог и трећег анђела почиње у „време краја“. У том тренутку долази до „умножења знања“ које ће искушати нараштај који тада живи, али тек након што то знање буде објављено као уобличена порука. Потом се та уобличена порука „оснажује“, а то оснажење обележено је силаском једног анђела. Силазак анђела поистовећује Авакумову расправу и две класе почињу да препознају поруку која је или права или кривотворена порука позног дажда. Верни тада постају Божји стражари који почињу да трубе поруку упозорења.

Prava trubna poruka zasniva se na svetlosti prikazanoj na dve ploče Avakumove. To je upozorenje Laodikeji, i upozorenje koje prepoznaje grehe Božjeg naroda. Rasprava se pojačava sve do prvog razočaranja, kada jedna grupa postaje „zbor podsmevača“, a pravim stražarima se upućuje poziv da se vrate revnosti za poruku koju su ranije pokazivali pre razočaranja. Kada su se stražari vratili, prepoznali su da se nalaze u „vremenu odlaganja“, i da će poruka koja je izgledala kao da je doživela neuspeh, zapravo biti ispunjena, ali po Božjem redu. Ta poruka se razvijala tokom kratkog vremenskog razdoblja (ali ipak razdoblja vremena), i kada poruka stiže, ona je predstavljena kao poruka „Ponoćnog pokliča“, što je jednostavno pojačanje poruke koja je počela da bude osnaživana kada je anđeo sišao.

По доласку поруке, раздвајање између оних који су, при силаску анђела, прихватили положај стражара, и оних који су то одбили, било је у потпуности извршено. То раздвајање означава тачку на којој се печат утискује на сто четрдесет и четири хиљаде, пре изливања познога дажда без „мерења“ које је било стављено на позни дажд што је отпочео када је анђео сишао.

Историја милерита представља илустрацију позне кише током запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. У тој историји расправа из књиге Авакума била је заснована на истинитој и лажној поруци позне кише. Павле једну групу поистовећује с онима који имају љубав према истини, а другу групу с онима који примају силну заблуду јер немају љубави према истини, и зато што су поверовали „лажи“.

Милеритски покрет представља развој истине који расте у познању и сили од „времена краја“, па све до изливања Светога Духа у Поноћном поклику. Милеритски покрет је препознао одређене посебне путоказе који имају своје паралеле, као што су „време краја“, „формализовање“ поруке представљено „умножењем знања“, „оснажење“ поруке које је обележено силаском анђела, „прво разочарање“ које уводи причу о десет девојака, изливање Светога Духа представљено као „Поноћни поклик“, а затим и коначно „друго разочарање“, када се једна диспензацијска врата „затварају“, а друга диспензацијска врата „отварају“.

„Бог је порукама из Откривења 14 дао њихово место у низу пророчанства, и њихово дело не треба да престане до самог завршетка историје ове земље. Поруке првог и другог анђела још увек су истина за ово време и треба да теку упоредо са овом која следи. Трећи анђео објављује своје упозорење силним гласом. ‘После овога’, рече Јован, ‘видех другог анђела где силази с неба, који имаше велику власт, и земља се осветли од славе његове.’ У овом просветљењу сједињена је светлост све три поруке.” The 1888 Materials, 804.

Милеритски покрет, који представља праслику покрета сто четрдесет и четири хиљаде, био је нераздвојиво повезан с пророчанствима о две хиљаде и три стотине година и о две хиљаде пет стотина и двадесет година из осме главе Данила, стихови тринаести и четрнаести.

„Време свршетка“ наступило је по окончању „седам времена“ Божјег негодовања против северног царства Израела. Формално уобличење Милерове поруке 1831. године наступило је двеста и двадесет година након настанка Библије краља Џејмса.

„Господин Милер, као и они који су у другим земљама били покренути овом поруком, у почетку је мислио да своје послање испуни пишући и објављујући у јавним листовима и памфлетима. Своје ставове је најпре објавио у Vermont Telegraph-у, баптистичком листу који је штампан у Brandonu, Vt. То је било 1831. године.“ John Loughborough, The Great Second Advent Movement, 120.

Покрет „времена свршетка“ трећег анђела наступио је 1989. године, по истеку сто двадесет и шест година од побуне из 1863. године. „Сто двадесет и шест“ је симбол „седам времена“. Оба покрета отпочела су испуњењем „седам времена“.

Порука покрета трећег анђела уобличена је 1996. године, издавањем низа чланака под насловом „The Time of the End“, који су били објављени у часопису под називом „Our Firm Foundation“. Ти чланци су објављени двеста двадесет година после Декларације независности из 1776. године. Порука оба покрета била је уобличена двеста двадесет година после историје која је била непосредно повезана са поруком која је стигла на крају тих двеста двадесет година.

Број „двеста двадесет“ представља везу (спону) између „седам времена“ Божјег негодовања против јужног царства Јуде, које је отпочело 677. године пре Христа, и почетка две хиљаде и три стотине година из осме главе Данила, четрнаестог стиха, 457. године пре Христа. Број двеста двадесет повезује та два пророштва, а та два пророштва била су заједно изложена у темељним стиховима адвентизма, а то су Данило, осма глава, тринаести и четрнаести стих. У тим стиховима Христос се пророчки представио као „тај извесни светац“, што је превод са јеврејске речи „Палмони“, која значи „Чудесни Бројач“.

Чудесни Бројилац уводи две визије које представљају две линије пророчанства, управо у она два стиха која сестра Вајт препознаје као средишњи стуб адвентизма. Полазна тачка повезана је симболичком везом од двеста двадесет година са временом њиховог испуњења 1844. године. Друго поглавље књиге пророка Авакума завршава се двадесетим стихом, те тако Чудесни Бројилац број „двеста двадесет“ означава другим изразом, јер тај стих указује на једно основно обележје антитипског Дана помирења који је отпочео тог датума.

Али Господ је у своме светом храму: нека сва земља ћути пред Њим. Авакум 2:20.

Два пророчка раздобља која представљају средишњи стуб адвентизма, а која је непосредно увео Чудесни Бројилац, повезана су са двеста и двадесет година; и Исус (Чудесни Бројилац), који увек поистовећује крај једне ствари са почетком друге, означио је њихов завршетак 22. октобра 1844. године бројем двеста и двадесет.

Покрет првог анђела, као и покрет трећег анђела, започео је у „време свршетка“ (1798. и 1989. године, редом), где су препозната „седам времена“ из Левитске двадесет шесте. Следећи граничник у обе историје обележен је завршетком двеста двадесет година, што је такође пророчка одлика „седам времена“, јер полазне тачке двеју визија (chazon и march) представљају раздобље од двеста двадесет година које их повезује.

Објављивање Библије краља Џејмса 1611. године, формулисање Милерове поруке како је објављена у новинама Vermont Telegraph, доношење Декларације о независности и објављивање текста The Time of the End у часопису Our Firm Foundation — све су то била објављивања. Почетак и завршетак оба двестадвадесетогодишња раздобља представљају објављивање као историјски међаш. Број „двеста двадесет“ симбол је пророчке повезаности, а све четири објаве повезане су тиме што су објављивања, као и поруком представљеном као „умножавање знања“ у својим одговарајућим историјама.

Библија из 1611. године представља саопштавање јеванђеља из небеских дворова човечанству. Милерова порука била је постављена у оквир временских пророчанстава, а две

свете табеле Авакума чине лако препознатљивим да је Милерова порука била графички приказана линијама историје. „Вермонт“ значи „зелена гора“, а према надахнућу „зелено“ је симбол вере.

„Овај сан ми је улио наду. Зелени конач је у мом уму представљао веру, и лепота и једноставност уздања у Бога почеле су да обасјавају моју душу.“ *Christian Experience and Teachings*, 28.

Милерова порука била је уобличена и објављена из верне цркве, јер је „гора“ у последњим данима „црква“.

И догодиће се у последње дане да ће гора дома Господњег бити утврђена наврх гора и узвишена изнад хумова; и сви народи ће тећи к њој. И многи ће народи поћи и рећи: Ходите, и пођимо на гору Господњу, у дом Бога Јаковљевог; и Он ће нас учити својим путевима, и ходићемо стазама Његовим; јер ће из Сиона изаћи закон, и реч Господња из Јерусалима. Исаија 2:2, 3.

Формализована вест испитивања коју је Милер донео потекла је од верне цркве, а публикација названа *The Telegraph* представља вест са неба, као што је то чинила и Библија краља Џејмса, јер реч „telegraph“, која је састављена од две грчке речи, означава вест издалека. Прва реч (tele) значи „удаљен“ или „далеко“, а друга реч (grapho) „писати“ или „забележити“. Заједно значе „писати или преносити на даљину“. Године 1611. Бог је, посредством настанка Библије краља Џејмса, пренео Своју поруку са неба, а по истеку двеста двадесет година, Милерова вест, како је први пут формализована 1831. године у *Vermont Telegraph*-у, такође је пренела Божју поруку са неба. Та вест била је „умножење знања“ које је било отворено „у време свршетка“ 1798. године, а које је потом произвело тростепени процес испитивања за тај нараштај. Та историја била је праслика историје *Future for America*.

Декларација о независности из 1776. године представља почетак звери из земље из тринаестог поглавља Откривења. Она представља почетак Сједињених Држава и, чинећи то, указује на ограничење независности на крају Сједињених Држава. Порука службе *Future for America* (као што само име сугерише) препознаје завршетак који је у почетку предочен објављивањем Декларације о независности. Двеста двадесет година касније, 1996. године, служба која је издавала часопис *The Time of the End*, примила је правни статус ентитета који је претходно био назван *Future for America*. Те године је објављен часопис *The Time of the End*, састављен од чланака који су били објављивани у публикацији под називом *Our Firm Foundation*.

Назив службе *Future for America* односи се на историју Декларације о независности, јер је та публикација означила почетак Сједињених Америчких Држава, а Исус увек приказује крај кроз почетак. Наслов публикације, *The Time of the End*, односи се и на „време свршетка“ 1989. године, али и на крај времена милости када Михаило устане. Формализована порука у публикацији (Данило једанаест, стихови четрдесет до четрдесет пет) била је отпечаћена распадом Совјетског Савеза 1989. године (време свршетка), а стихови који су били

отпечаћени износе низ историјских догађаја који се крећу напред од 1989. године до првог стиха дванаесте главе, где је приказано Михаилово устајање и затварање времена људске милости.

Од објављивања Декларације независности 1776. године до објављивања часописа The Time of the End протиче двеста двадесет година, а и почетак и завршетак баве се истим пророчким темама. Објављивање часописа The Time of the End било је састављено од поглавља која су најпре била објављена као чланци у публикацији Our Firm Foundation, и оно представља пророчку истину да је без држања темељних истина милеритског покрета (који је „our firm foundation“) немогуће разумети „умножење знања“ у „време свршетка“ 1989. године.

Ознака пута представљена као „време свршетка“, и ознака пута која представља „формализовање“ поруке у упоредним историјама покрета првог и трећег анђела, обе садрже пророчке елементе „седам времена“ из Левитске књиге, двадесет шесте главе. Следећа ознака пута у тим упоредним историјама јесте оснажење поруке, обележено силаском или анђела из Откривења десете главе, 11. августа 1840, или анђела из Откривења осамнаесте главе, 11. септембра 2001. Испуњење другог тешкоћа из девете главе Откривења спустило је анђела из десете главе Откривења, а испуњење трећег тешкоћа из десете главе Откривења спустило је анђела из осамнаесте главе Откривења.

У упоредним историјама позна киша почиње да „ропи“ у тренутку када анђеолова силази. У том тренутку порука бива „оснажена“ потврдом прореченог догађаја. За милерите то је био престанак османске превласти, у испуњењу временског пророчанства о исламу другог тешкоћа у Откривењу, девета глава, петнаести стих. За покрет сто четрдесет и четири хиљаде то је било „разгневљење народа“, пророчанство о исламу трећег тешкоћа, које се налази у времену седме трубе у Откривењу десет, седми стих, а које се испунило када су велике зграде града Њујорка биле оборене.

Свака од главних прекретница упоредних историја има непосредне везе са делом Дивног Бројача, који ставља свој потпис на однос два виђења која представљају две хиљаде и три стотине година и две хиљаде пет стотина и двадесет година. Пророчки стражари који су подигнути при силаску анђела оглашавају трубу упозорења која обухвата поруку Лаодикији, а која је 1856. године била непосредно повезана са скидањем печата са веће светлости о „седам времена“. Прекретница Авакумових двеју таблица, представљена пионирским картама из 1843. и 1850. године, које обе графички представљају „седам времена“, појавила се између силаска анђела и „првог разочарања“ у свакој упоредној историји.

Ознака пута „времена задржавања“ непосредно је повезана са неуспелим предвиђањем из 1843. године, које је било предвиђање испуњења и две хиљаде и три стотине година, као и две хиљаде и пет стотина и двадесет година. Порука Поноћног вапаја била је препознавање скорог испуњења та два периода пророчног времена. Затворена диспензацијска „врата“ на последњој ознаци пута указују на испуњење та два пророчка периода и обележавају место где седма, или јубиларна, труба почиње да труби. Свака ознака пута у свакој историји

непосредно је повезана са „седам времена“, а „седам времена“ представља нит која повезује обе историје, и обе историје представљају поруку позног дажда.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Онима који се спотичу о реч, будући непослушни“, Христос је камен спотицања. Али „камен који зидари одбацише, тај поста глава од угла“. Попут одбаченог камена, Христос је у Својој земаљској мисији поднео занемаривање и злостављање. Био је „презрен и одбачен од људи, човек болова и који зна за тугу; ... био је презрен, и ми Га не ценисмо.“ Исаија 53:3. Али време је било близу када ће Он бити прослављен. Васкрсењем из мртвих биће објављен као „Син Божји у сили“. Римљанима 1:4. При Његовом другом доласку биће откривен као Господ неба и земље. Они који су Га сада намеравали разапети препознаће Његову величину. Пред свемиром одбачени камен постаће глава од угла.

„И на кога падне, сатрће га у прах.“ Народ који је одбацио Христа ускоро је требало да види разорење свога града и своје нације. Њихова слава биће сломљена и расута као прах пред ветром. А шта је то уништило Јевреје? То је била стена која би им, да су на њој зидали, била сигурност. То је била Божја доброта презрена, правда одбачена, милост омаловажена. Људи су се поставили у противљење Богу, и све што је требало да им буде спасење претворило се у њихову пропаст. Све што је Бог одредио за живот, они су нашли да им је за смрт. У распећу Христа од стране Јевреја било је садржано разорење Јерусалима. Крв проливена на Голготи била је тежина која их је сурвала у пропаст за овај свет и за свет који долази. Тако ће бити и у велики дан коначни, када суд буде пао на оне који одбацују Божју благодат. Христос, њихова стена саблазни, тада ће им се показати као гора освете. Слава Његовог лица, која је праведнима живот, безбожнима ће бити огањ који прождире. Због љубави одбачене, благодати презрене, грешник ће бити уништен.

„Mnogim prikazima i ponovljenim upozorenjima Isus je pokazao kakva će biti posledica za Jevreje zbog odbacivanja Sina Božjeg. Ovim rečima On se obraćao svima u svakom veku koji odbijaju da Ga prime kao svog Otkupitelja. Svako upozorenje važi za njih. Oskrnavljeni hram, neposlušni sin, lažni vinogradari, graditelji puni prezira — svi oni imaju svoj pandan u iskustvu svakog grešnika. Ako se ne pokaje, udes koji su oni predodnačavali biće njegov.“
Čežnja vekova, 599, 600.